

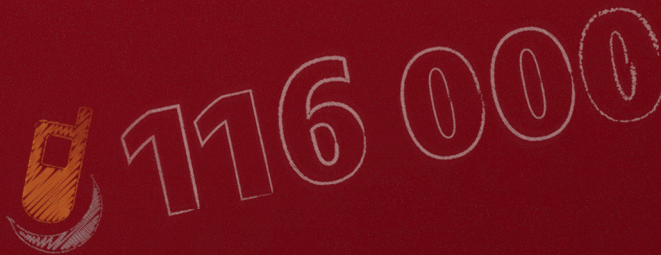
Ucieczki nastolatków

Poradnik dla rodziców i nauczycieli
szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych

www.nieuciekaj.pl

Warszawa 2013

Poradnik ten adresujemy do rodziców, opiekunów i nauczycieli. Piszemy dlaczego i kiedy młodzi ludzie uciekają z domów oraz podpowiadamy, co robić, gdy już do ucieczki dojdzie.

Według statystyk policji każdego roku ucieka z domu ponad cztery tysiące dziewcząt i chłopców. W tym samym czasie do Fundacji ITAKA zgłaszają się bliscy około 170 zaginionych nastolatków. Większość to uciekinierki, mają zwykle 16-17 lat. Młodzi ludzie znikają na jedną, dwie noce, a czasami na całe lata.

Ucieczka to dla nastolatka dramatyczne i niebezpieczne przeżycie. Głoduje, nie ma gdzie spać, sam musi zadbać o siebie. Zdarza się, że kradnie. Albo korzysta z pomocy dorosłego, którego intencje nie są bezinteresowne.

Ci, co długo żyją „na gigancie”, bywają ofiarami nadużyć lub sprawcami przestępstw (kradzieże, handel narkotykami). Czasem się prostytuują. Gdy dziewczyny uciekają do starszych partnerów, stają się od nich zupełnie zależne: bez własnych pieniędzy, bez szkoły, bez pracy.

Nieraz w ciąży, której nie zaplanowały.

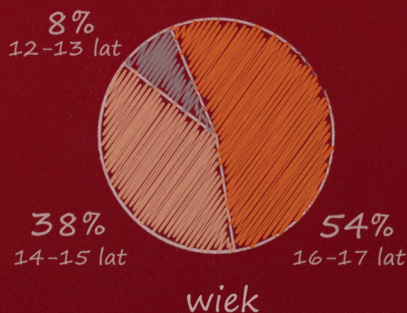
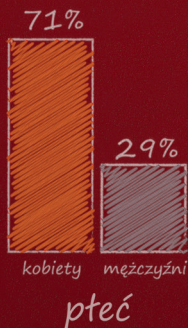
Nastolatki trafiają często do środowisk, w których się pije i ćpa. Strach i poczucie winy sprzyjają nałogom, bo to uczucia, które szybko chce się zagłuszyć. Ucieczka często kończy się uzależnieniem.

Młodzi ludzie jednak ryzykują i wybierają niebezpieczne życie poza domem. Boją się i wstydzą powrotu. Nie znają instytucji, które warto poprosić o pomoc.

Wspólna praca rodziców, nauczycieli i młodzieży może zapobiec wielu dramatom. Chcemy w tym wysiłku pomóc. Nasze porady i wskazówki wynikają z doświadczeń, jakie Fundacja ITAKA dał program „Nie uciekaj!”. Prowadzimy go od wielu lat.

Zespół Fundacji ITAKA

Statystyki dotyczące ucieczek z domu	5
Dlaczego młodzi ludzie uciekają?	6
Głosy z forum	9
Co zrobić, kiedy Twoje dziecko zaginie lub ucieknie?	10
Jak się zachować, kiedy dziecko wraca do domu?	12
Profilaktyka ucieczek	14
Warunki dobrej rozmowy	16
Program „Nie uciekaj”	17
Szkolenia - oferta dla nauczycieli	18

Statystyki dotyczące ucieczek z domu

Według statystyk policji corocznie ucieka z domów **ponad 4000 nastolatków**. Wśród nich znajdują się zarówno chłopcy, jak i dziewczęta. Do Fundacji ITAKA zgłaszanych jest corocznie **ok. 170 przypadków zaginionych nastolatków**, 71% to dziewczyny. Najczęściej uciekają 16-17-latk.

Bywa, że nastolatka nie ma jedną noc, czasami dwie, czasami jednak ucieczka przedłuża się do kilku lat. Części z nich życie „na gigancie” wydaje się lepszą perspektywą niż powrót do swojego środowiska. To oni właśnie najczęściej stają się ofiarami nadużyć, a także sprawcami przestępstw. Sytuacja nastolatka, który uciekł z domu, jest bowiem bardzo niebezpieczna. Sam musi zadbać o to, co będzie jadł i gdzie będzie spał. Naraża go to na dwa zagrożenia: albo będzie musiał skorzystać z pomocy kogoś dorosłego, kogo intencje często nie są bezinteresowne, albo też popełni przestępstwo, aby zdobyć pieniądze. Do najczęstszych przestępstw popełnianych przez nastolatki na ucieczce należą kradzieże, handel narkotykami. Młodzież często także prostytuuje się.

Zdarza się, że przedłużająca się ucieczka kończy się uzależnieniem, gdyż nastolatki często trafiają w środowisko, w którym spożywa się duże ilości alkoholu i narkotyków. Ciągły strach, napięcie i poczucie winy także sprzyjają uzależnieniu, są to bowiem uczucia, które chce się jak najszybciej zagłuszyć.

Często też nastolatki uciekają do swoich starszych partnerów, pozostając od nich zupełnie zależne, bez własnych pieniędzy i szansy na pracę. Nie mają możliwości skończenia szkoły. Czasem ucieczka kończy się nieplanowaną ciążą.

Pomimo tych niebezpieczeństw, nastolatki jednak decydują się na ucieczki i niebezpieczne dla nich życie poza domem. Boją się i wstydzą powrotu, nie znają też żadnych instytucji, do których mogłyby zwrócić się po pomoc.

Dlaczego młodzi ludzie uciekają?

Często sami nie potrafią odpowiedzieć. Ucieczka jest komunikatem: **to mnie przeszło, dłużej nie wytrzymam.**

Myśl o ucieczce pojawia się tam, gdzie między młodszymi i starszymi brakuje życzliwości i wzajemnego szacunku. Gdy nastolatek nie ufa dorosłym, nie rozmawia z nimi otwarcie o kłopotach i sposobach ich rozwiązania.

Brak bliskości

Ucieka się przed brakiem akceptacji, nawet z dobrych i zamożnych domów.

Co z tego, że dziecko sporo dostaje, skoro czuje się niekochane i akceptowane tylko pod pewnymi warunkami? Nastolatek potrzebuje prawdziwego zainteresowania i bliskości. Gdy ich brakuje, woła swoją ucieczką: „Zauważcie mnie!”.

Kłótnie i konflikty w domu

Ucieka się od konfliktu rodziców.

Gdy jedno lub oboje wciągają nastolatka w swoją wojnę, traktują go instrumentalnie, jak partnera albo powiernika. Niby są obecni, ale nie zwracają uwagi na potrzeby dziecka.

Wysokie wymagania

Ucieka się przed presją.

Ambitne dzieci ambitnych rodziców długo dostosowywały się do ich wygórowanych oczekiwań. Wreszcie same dla siebie stały się najsurowszymi sędziami. Słabsza ocena to już życiowa porażka, a jeszcze rówieśnicy uważają je za kujonów i lizusów.

Nastolatki uciekają, kiedy nie są w stanie sprostać oczekiwaniom. Gdy prawda, że przestają sobie radzić, może wyjść na jaw. Znikają, bo są zagubione, bo się wstydzą. Nie wierzą, że będą kochane, nawet jeśli nie są najlepsze.

Złe traktowanie

Ucieka się przed niebezpieczeństwem, krzywdą i upokorzeniem.

Z domów, w których są przemoc, agresja, alkohol. Takie ucieczki zwykle zdarzają się po awanturze - nastolatek chce uniknąć pobicia, poniżenia czy oskarżenia.

Gniew

Ucieka się do wolności.

Nastolatki wściekają się, kiedy rodzice nie pozwalają im na własne zdanie, samodzielność, indywidualizm. Złość przybiera na sile, jeśli dorośli są rygorystyczni i odmawiają dziecku prawa do dyskusji. Nastolatek czuje się usidlony, spacyfikowany. Chce być wreszcie wolny.

Nieakceptowany związek

Ucieka się z miłości.

Często wtedy, gdy rodzice nie aprobuje związku dziecka. Zakochana dziewczyna lub chłopak nie myśli słuchać w tej sprawie rodziców. Uważają się za ludzi dorosłych. Wiele dziewczyn wiąże się z dużo starszymi mężczyznami, którzy obiecują im cudowne życie. Taka perspektywa szczególnie kusi nastolatki z chłodnych, pozbawionych czułości domów.

Problemy w szkole

Ucieka się przed konfrontacją.

Gdy nastolatek dostaje gorszą ocenę albo nie zdaje do następnej klasy, boi się wrócić do domu. Czasem uczeń w grupie rówieśników staje się kozłem ofiarnym. Boi się i wstydzi. Kiedy nie widzi szansy, by to zmienić, chce zniknąć z własnego życia. Ucieka przed prześladowaniem.

PAMIĘTAJ!

- Ucieczka to wołanie o pomoc.
- Ucieczka to wyraz skrajnej bezradności.
- Ucieczka to próba poradzenia sobie z problemem.
- Ucieczka służy rozładowaniu napięć w rodzinie.
- Gdzie zaczyna się rozmowa, kończy się ucieczka.

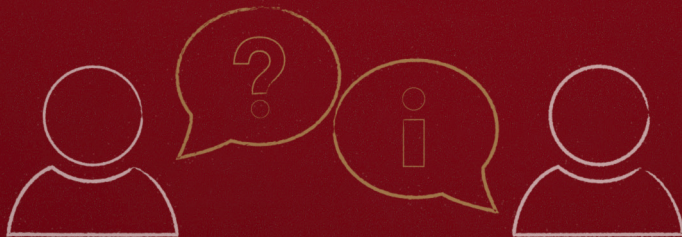
Ucieczka dorosłego

Dorośli także czasem uciekają przed rozmową, przed bliską więzią, odcinają się od własnych uczuć, boją się, są bezradni, popadają w uzależnienia (bywa, że uzależniają się od pracy).

To, jak sami zachowujemy się wobec trudności, kształtuje postawę naszych dzieci. Jeśli rodzice rozwiązują własne problemy w sposób konstruktywny, dziecko też się tego uczy.

Nie należy zatem wycofywać się z trudnych tematów, zostawiać ich na potem, ani udawać, że kłopotu nie ma.

Ucieczkę nastolatka zawsze poprzedza jakiś rodzaj ucieczki dorosłego.

Głosy z forum

Oto niektóre wypowiedzi dotyczące ucieczek z domu z forum dla nastolatków (<http://www.e-mlodzi.com/ucieczka-z-domu-vt258.htm>)

„wszyscy mówicie, że ucieczka to nie sposób na rozwiązanie problemu i że lepiej jest z kimś porozmawiać. Ale prawda jest taka, że ostatnią myślą jaka przyjdzie do głowy uciekinierowi jest właśnie ta rozmowa. W desperacji nie myśli się o tym, czy po powrocie problemów będzie 2 razy więcej, czy będzie jeszcze gorzej niż jest - uciekam, bo właśnie teraz jest tak źle, że już gorzej być nie może i co mnie obchodzi to, że później wcale nie będzie lepiej. Chodzi o chwilowe odcięcie się od całej reszty, bo w takim stanie nikt przecież nie oczekuje litości, tylko zrozumienia.”

„Tak piszecie, że najlepiej porozmawiać z rodzicami... Gadałem, raz i mi wystarczy. Tak mi powiedzieli, że wyszło na to, że przeze mnie są te problemy, więc nie mam zamiaru z nimi gadać na ten temat, czego mi brakuje, co mi w sercu siedzi, jaki mam problem. Najlepszym wyjściem jest ucieczka... Tak, ktoś ucieka bo jest słaby, a ja w tym momencie jestem słaby... Nie mogę sobie poradzić z tym co się dzieje...”

„Moim zdaniem ucieczka z domu to nic strasznego... wczoraj uciekłem bo moja mama była w szkole, a ja coś przeskrobałem... nocowałem u koleżanki, szukał mnie... napisałem sms, że jutro wrócę... choć nie wiem czy to będzie słuszne... proszę o pomoc”

Co zrobić, kiedy Twoje dziecko zaginie lub ucieknie?

Należy natychmiast zgłosić zaginięcie na policji

- **Natychmiast zgłoś zaginięcie na policji.**
- Weź ze sobą **fotografię nastolatka**, ale nie zostawiaj jej policjantowi. Jeśli to jedyne zdjęcie, jakie masz, zrób wcześniej kopie.
- Poproś policjanta, żeby wprowadził dane do **systemu komputerowego**.
- **Policjant ma obowiązek przyjąć zgłoszenie od razu!** Żaden przepis nie mówi, że od chwili zaginięcia do rejestracji zgłoszenia musi upłynąć jakiś czas.

Co możesz zrobić samodzielnie?

- Skontaktuj się ze wszystkimi **znajomymi dziecka** oraz szkołą. Poproś o pomoc w poszukiwaniach.
- **Sprawdź pokój zaginionego.** Szukaj wszystkiego, co pomoże ustalić, jaki jest motyw ucieczki lub miejsce pobytu.
- **Sprawdź strony internetowe** jakie nastolatek ostatnio odwiedzał, jego pocztę elektroniczną, komunikatory i portale społecznościowe.
- **Skontaktuj się z okolicznymi szpitalami.** Lista szpitali i placówek pomocy społecznej w Polsce znajduje się na stronie www.zaginieni.pl.

Telefon do Fundacji ITAKA

Zadzwoń pod numer 116 000 do Fundacji ITAKA lub wypełnij formularz zgłoszeniowy na www.zaginieni.pl. Podaj imię i nazwisko zaginionego, datę i miejsce jego urodzenia, ostatni adres zamieszkania, datę zaginięcia. Podaj także swoje nazwisko i telefon kontaktowy. Pracownik Fundacji oddzwoni i podpowie, co dalej robić.

1.

POLICJA

Policja ma obowiązek **przyjąć zgłoszenie od razu**
Pamiętaj o **zdjęciu!** Zrób wcześniej kopię

2.

Skontaktuj się z **rodziną i znajomymi**

Poszukaj wskazówek w **pokoju** dziecka.

Sprawdź ostatnio odwiedzone **strony**, komunikatory, portale społecznościowe

3.

Skontaktuj się z **Fundacją ITAKA**

116 000

Jak się zachować, kiedy dziecko wraca do domu?

Pierwsza reakcja

Powrót dziecka do domu to dla rodziców **ulga, radość**. Ale pojawia się też **złość**. Nastolatek naraził się na niebezpieczeństwo, a bliskich na ból i niepewność.

Młody człowiek też czuje się **winny**, nawet jeśli ukrywa to pod maską arogancji lub obojętności. Dlatego ważne, by **spotkał się z życzliwością rodziców**. Radością, że jest znowu z nimi.

Unikaj złości, oskarżeń, karania, unikaj także samoobwiniania się. Nie mów nastolatкови, że ucieczka to Twoja wina.

Kto zawinił? Szkoła? Rodzice? Koledzy? Dziecko, które uciekło? Roztrząsając przyczyny ucieczki, nie warto zrzucać na nikogo całej odpowiedzialności. Należy się raczej zastanowić, jaka jest relacja rodziców z nastolatkiem. Czy są tematy, o których trudno się im rozmawia? Czy rodzina wspólnie spędza czas? Czy dzieli się radościami i smutkami?

Ucieczka już się wydarzyła. Pytamy nastolatka o powody. To ważne. Ale najważniejsze, by go uważnie wysłuchać i wziąć pod uwagę odpowiedź. Gdy się dowiemy, dlaczego uciekł, gdzie i z kim przebywał, co czuł, odnieśmy się do tego z szacunkiem.

Nie oceniamy! Powiedzmy, że się martwiliśmy, czy miał co jeść, gdzie spać i czy był bezpieczny.

Wesprzyj

Zapewnienie o miłości i wsparciu nigdy za wiele!

Nastolatki czują się krytykowane i oskarżane. Wydaje im się, że rodziców nie obchodzi, co mają do powiedzenia. Warto powiedzieć dziecku, że zawsze, gdy potrzebuje pomocy, może się do nas zwrócić. Najważniejsze, aby było bezpieczne i szczęśliwe.

Pamiętaj o podstawowych zasadach dobrej komunikacji z nastolatkiem:

- **Nie rób kazań i wykładów**
- Nie każ nastolatkowi ukarać się samemu
- **Powiedz o swoich uczuciach**, bo to daje dziecku przekonanie, że jest ważne
- **Nie neguj jego słów**
- Unikaj zwrotów, które wywołują **poczucie winy**
- **Chwal swoje dziecko!** Wysoka samoocena to najlepsza ochrona przed ryzykownym zachowaniem.

Sięgnij po pomoc

Nastolatek ucieka kolejny raz. To dla rodziców sygnał, że w jego życiu dzieje się coś niedobrego. Trudności w rodzinie, w szkole, może konflikty z przyjaciółmi nie znalazły dotąd rozwiązania... Warto wtedy sięgnąć po pomoc psychologa lub psychoterapeuty. Dotyczy to i rodziców, i dziecka - jeśli wyrazi taką chęć. Gdy nastolatek nie decyduje się na terapię, na konsultację może zgłosić się jego opiekun. Wspólnie ze specjalistą zastanowią się nad rozwiązaniem problemów.

W każdym mieście i powiecie są placówki psychologiczno-pedagogiczne i terapeutyczne (np. Ośrodek Interwencji Kryzysowej), które prowadzą bezpłatną terapię. Istnieje także sieć prywatnych gabinetów terapeutycznych - prowadzą praktykę płatną.

Porady i pomoc dla nastolatków oraz rodziny udzielana przez psychologów, psychoterapeutów, terapeutów rodzinnych i mediatorów:

- **Porady wychowawcze** (jak postępować z nastolatkiem i reagować na jego zachowanie)
- **Trening umiejętności wychowawczych**
- **Mediacje rodzinne** (pomocne, gdy ludzie nie są w stanie się porozumieć; mediator pomaga stronom wypracować rozwiązanie, na które wszyscy się zgodzą)
- **Terapia rodzinna** (uczestniczą w niej rodzice i dzieci; skuteczna przy problemach z zachowaniem)
- **Psychoterapia indywidualna nastolatka** (stosowana, gdy z jakichś powodów nie może jej podjąć rodzina).

Profilaktyka ucieczek

Młodzi ludzie chcą udowodnić sobie i rodzicom, że są **niezależni i samowystarczalni**. Jednocześnie skrycie pragną, aby rodzice **nadal się nimi opiekowali**. Dokonują trudnego wyboru: czy zachować się po swojemu i tym samym narazić na złość dorosłych, czy też się podporządkować kosztem upokarzającej zależności. Kiedy nie są w stanie podjąć decyzji, uciekają w świat gier komputerowych, uzależnienia, samotności lub samowolnie opuszczają dom.

Jak pomóc dziecku w czasie dojrzewania?

Rozmawiaj z nastolatkiem o jego sprawach, nawet jeśli wydają się błahе. To, co dla Ciebie jest nieistotne, jest ważną częścią świata dziecka. Nie ignoruj go, gdy opowiada, jakie spodnie miała Zosia, ani gdy się przejmuje, że jego ulubiona kapela się rozpada. Nie pytaj, jak dziś było w szkole. **Interesuj się konkretnymi.** Jak mu poszedł test, do którego ostatnio się uczył? Czy już się pogodził z Anią?

Słuchaj

Wysłuchanie to nie przesłuchanie. Pozwól nastolatkowi opowiadać o szkole, podwórku, koncercie. Jeśli z czym się nie zgadzasz, przedstaw swoje stanowisko, spokojnie argumentując. **Nie krytykuj.** Spróbuj raczej nazwać to, co dziecko przeżyło. Zamiast: „Jak mogłaś odpowiedzieć mu tak wulgarnie?”, powiedz: „Kłęśłaś, musiałaś być na niego strasznie zła”. W przeciwnym razie nie dowiesz się o zmartwieniach nastolatka. Zamilknij z obawy, że go skrytykujesz, ocenisz, obwinisz.

Okazuj zainteresowanie sprawami nastolatka. Nawet jeśli jesteś zapracowany. Nie pozwól, aby Twoje dziecko musiało uciekać się do wybryków czy choroby, żeby zwrócić na siebie Twoją uwagę. I nie próbuj prezentami lub pieniędzmi zrekompensować mu braku czasu. Dziecko musi czuć, że jest ważne dla Ciebie i dla rodziny.

Bliskie więzi

Rozmawiaj z dzieckiem o Waszych uczuciach. Mów, co czujesz, i pozwól dziecku na to samo. Wyraź zmartwienie, gdy za późno wraca do domu. Współczucie, gdy

dostanie złą ocenę. Radość, gdy coś mu się uda. Nie licz na to, że dziecko wie o Twojej miłości. Mów mu o niej co jakiś czas. **Staraj się spędzać z Twoim nastolatkiem czas, róbcie coś razem.** O emocjach i wrażeniach najłatwiej się rozmawia przy wspólnym działaniu. Trudno jest mówić o nieprzyjemnych uczuciach, przykro o nich słuchać. Ale przygotuj się na to. Nie bój się własnej złości. Jeśli okazujesz ją bez agresji, tego samego uczysz dziecko.

Przyjazny dom

Spraw, aby nastolatek czuł się dobrze i bezpiecznie w Waszym domu, by wracał do niego z przyjemnością. Pozwól mu urządzić jego gniazdko po swojemu - pokój albo wydzielony kącik. Postaraj się, żeby nie widział częstych awantur i kłótni.

Jakakolwiek przemoc fizyczna wobec dziecka jest niedopuszczalna. Zadbaj, żeby nie było ofiarą żartów, bicia ani fizycznego czy psychicznego upokorzenia.

Szacunek i uznanie

Twoje dziecko ma prawo do posiadania i wyrażania własnego zdania. Szanuj to prawo. Możliwość współdecydowania jest dla dorastającej osoby nauką odpowiedzialności, daje też poczucie uznania. Uszanuj marzenia nastolatka. Kiedy chce wyjechać z kolegami pod namiot, powiedz o swoich wątpliwościach, ale nie deprecjonuj jego potrzeb. Jeśli nie zgadzasz się na wyjazd, wytłumacz, dlaczego taka jest Twoja decyzja. Nie obrażaj się, gdy dziecko ma odmienne od Twoich przekonania. Dopytuj o argumenty.

Akceptacja

Akceptuj dziecko, gdy odnosi sukcesy i w chwilach niepowodzeń. Nastolatek ma prawo do własnego życia, które nie musi być spełnieniem Twoich marzeń i oczekiwań. Więc nie chciej, żeby był doktorem, prawnikiem, sprzedawcą... **Naucz go planować przyszłość, ale nie rób tego za niego.**

Warunki dobrej rozmowy

1. Rozpocznij rozmowę od zapewnienia o swojej miłości. I o tym, że się martwisz.
2. Nie rozmawiaj, kiedy nastolatek jest pod wpływem alkoholu, narkotyków, silnych emocji lub agresji. Nie osądzaj wtedy trzeźwo sytuacji. Nie rozmawiaj, gdy dziecko źle się czuje, jest rozdrażnione, po dużym stresie.
3. Postaraj się, aby w rozmowie uczestniczył współmałżonek. Rozmowa ma dotyczyć spraw rodziny, a umowy powinny być respektowane przez wszystkich jej członków. W rozmowie nie powinno uczestniczyć rodzeństwo nastolatka.
4. Znajdź spokojne miejsce i spokojny czas, aby nic Wam nie przeszkadzało (wyłącz telefon i telewizor).
5. Podaj podstawy, na których opierasz przypuszczenie, że nastolatek może potrzebować pomocy lub przedstaw dowody (np. ucieka z domu, wraca pod wpływem alkoholu lub narkotyków).
6. W rozmowie ważne jest przestrzeganie pewnych zasad:
 - a. w danym momencie mówi tylko jedna osoba,
 - b. nie można podnosić głosu, używać lekceważących lub obraźliwych słów i wyzwisk,
 - c. trzeba uważnie wysłuchać tego, co nastolatek ma do powiedzenia i czego oczekuje. Zastanów się, na które z jego propozycji możesz się zgodzić.
7. Powstrzymaj się z oceną i krytyką postępowania dziecka, za to dokładnie wyjaśnij, jakich przywilejów i przyjemności będzie pozbawione do czasu rozwiązania problemu. Powiedz, w jaki sposób skontrolujesz, czy wywiązuje się z umowy oraz jaki będzie tryb przywracania utraconych przywilejów.
8. Ustalcie, co się stanie w razie złamania warunków umowy.
9. Na zakończenie rozmowy dobrze byłoby podpisać kontrakt zobowiązujący nastolatka do powstrzymania się od danych zachowań, określający konsekwencje związane z naruszeniem tych zobowiązań oraz wskazujący nagrody za pozytywne zachowania.
10. Porozmawiajcie o tym, w jaki sposób możecie wspierać nastolatka. Jeżeli to sytuacje zewnętrzne wpływają na nasilenie niepożądanych zachowań, zastanówcie się wspólnie, jak można sobie z nimi poradzić.

Program Nie uciekaj

Program edukacyjny i profilaktyczny „Nie uciekaj!” prowadzony przez Fundację ITAKA - Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych kierujemy do młodzieży, nauczycieli oraz rodziców. Wskazujemy nastolatkom rozwiązania problemów inne niż ucieczki, zaś rodzicom i opiekunom podpowiadamy, jak sobie radzić z dorastającymi dziećmi.

W ramach „Nie uciekaj!” Fundacja ITAKA świadczy pomoc poszukiwawczą, psychologiczną, prawną, socjalną oraz prowadzi szkolenia związane z tematem ucieczek nastolatków.

Telefon 116 000

116 000 to telefon Fundacji ITAKA - Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych w sprawie zaginionego dziecka czy nastolatka. Dzwoniąc pod ten numer, można zgłosić zaginięcie, porozmawiać z psychologiem lub prawnikiem. **Telefon jest bezpłatny, działa przez całą dobę przez 7 dni w tygodniu.**

Strona www.nieuciekaj.pl

Dostępne są tu porady wychowawcze dla rodziców i opiekunów nastoletnich dzieci oraz podpowiedzi, jak zachować się w przypadku ich ucieczki. Są też podane kontakty do instytucji pomocowych, wskazówki, jak umówić się z psychologiem i informacje, czego można oczekiwać po takiej wizycie.

Na stronie zamieszczony jest także e-learning dla rodziców z podstawowymi informacjami o dojrzewaniu oraz komunikacji z nastolatkiem.

Nauczyciele znajdą tutaj materiały, które mogą wykorzystać na lekcji wychowawczej, by zaznajomić uczniów z problematyką ucieczek z domu, konstruktywnymi metodami rozwiązywania problemów oraz instytucjami i miejscami, do których młodzi ludzie mogą zwrócić się po pomoc.

Nastolatki, które myślą o ucieczce albo uciekły z domu, zachęcamy do rozmowy z naszym pracownikiem pod numerem 116 000.

Strona www.strefanastolatka.pl

Fundacja ITAKA od 2012 roku prowadzi dla nastolatków osobną stronę, która zawiera wskazówki dotyczące ich praw oraz adresy instytucji, do których mogą zwrócić się po pomoc w przypadku kłopotów w domu lub w szkole.

Nastolatki mogą także porozmawiać z psychologiem przez GG albo napisać do niego na adres napisz@nieuciekaj.pl.

Szkolenia – oferta dla nauczycieli

Przykładowe szkolenie dla nauczycieli:

ZAGROŻENIE UCIECZKĄ I WAGAROWANIEM MŁODZIEŻY W WIEKU 13-18 LAT **profilaktyka zachowań destrukcyjnych**

Szkolenie adresowane do nauczycieli, wychowawców, pedagogów, psychologów szkolnych

Czas trwania: 3 godziny lekcyjne

Liczba osób w grupie: 10 - 15

Celem szkolenia jest uświadomienie problemu ucieczek wśród dzieci i młodzieży oraz zaplanowanie działań profilaktycznych umożliwiających uniknięcie zagrożeń m.in. takich jak zaginięcia, eksperymentowanie z alkoholem i środkami psychoaktywnymi, wykorzystanie seksualne, przemoc.

Program szkolenia:

1. Wstęp: krótka prezentacja ITAKI i kompleksowego programu NIE UCIEKAJ
2. Szeroko rozumiany zakres znaczeniowy problemu ucieczek, jako reakcji na pojawiające się problemy. Ucieczki fizyczne oraz psychiczne.
3. Zagrożenia, na jakie narażony jest nastolatek podczas ucieczki z domu lub wagarowania m.in. eksperymentowanie z alkoholem i narkotykami, wykorzystanie seksualne, zmuszanie do prostytucji, drobne przestępstwa.
4. Jak zapobiec ucieczce i wagarowaniu, profilaktyka zagrożeń.
5. Projekt lekcji wychowawczej dotyczącej ucieczek z domu.
6. Co zrobić w sytuacji, gdy nastolatek już uciekł lub wagaruje?
7. Wspólna praca nauczycieli, rodziców i młodzieży – szukanie rozwiązań.
8. Podsumowanie szkolenia: pytania, odpowiedzi, zakończenie.

Ponadto prowadzimy szkolenia z tematu

ZAGROŻENIE DEPRESJĄ U NASTOLATKÓW - profilaktyka zachowań destrukcyjnych

Szczegóły na stronie www.zaginieni.pl i www.nieuciekaaj.pl

**Telefon w Sprawie Zaginionego
Dziecka i Nastolatka**

116 000 – telefon w sprawie zaginionego dziecka i nastolatka

Kto może dzwonić?

- nieletni uciekinierzy, którzy potrzebują wsparcia,
- rodzice i opiekunowie, którym zaginęło dziecko,
- dziennikarze, policjanci i wszyscy, którzy mogą pomóc w poszukiwaniach

Numer 116 000 działa **24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu**. Jest bezpłatny.

116 000 jest wspólnym numerem telefonu w sprawie zaginionego dziecka dla **całego obszaru Unii Europejskiej**.

Całodobowe działanie telefonu w Polsce jest możliwe dzięki finansowemu wsparciu **Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Orange Polska**.

ITAKA

**Centrum Poszukiwań
Ludzi Zaginionych**

Fundacja ITAKA – Centrum Poszukiwań Ludzi Zaginionych

Tel. 22 620 16 10, fax: 22 654 79 73, KRS: 000 012 6459

www.zaginieni.pl, www.nieuciekaj.pl, www.strefanastolatka.pl

Publikacja została sfinansowana
ze środków Unii Europejskiej w ramach
programu DAPHNE III